

N. E. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ
Διευθυντής

ΠΑΡΟΘΗΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπι τῆς διασταυρώσεως τῶν ἑσῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις ἑτησίᾳ δρ. ν. 8	Περιπέτεια ἀεροναυτῶν (μετὰ εἰκόνας).—Ἀλέξανδρος Δουμάς,	Ἐν Ἀθήναις. . . . . Λεπτ. 10
» » ἑξαμην. » » 5	βιογραφία (μετὰ εἰκόνας).—Πολωνικά Διηγήματα.—Ποικίλα.—Γνωστοποιήσεις.	» ταῖς ἐπαρχίαις . . . » 13
» ταῖς ἐπαρχ. ἑτησίᾳ » » 40		» τῶ ἑξωτερικῶ. . . . » 25
» » ἑξαμην. » » 6		
» τῶ ἑξωτερικῶ ἑτησίᾳ ψρ. 45		Φύλλα προηγούμενα λεπτ. 50

Ἀφοσίωσις τοῦ Χάρρις

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΑΕΡΟΝΑΥΤΩΝ

Κύριον ἔμπόδιον τῆς λύσεως τοῦ προβλήματος τῆς διευσθύνσεως τῶν ἀεροπόρων σφαιριωμάτων καὶ τῆς ἀποφυγῆς τῶν ἐκ τούτων δυστυχημάτων εἶναι ἡ ἔλλειψις, μᾶλλον δὲ ἡ ἀνεπάρκεια τῆς κινητικῆς δυνάμεως. Τοῦτο κατανοήσας ὁ Κ. Γιφφάρδ, ἐπειράθη νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν ἀτμὸν καὶ τὴν ἔλικα εἰς τὴν ἀεροπορείαν, καὶ οἱ Παρίσιοι ἔσχον

τῇ 22 Σεπτεμβρίου 1862 τὸ ἑκτατον θέαμα ἀεροστάτου φέροντος κρεμαμένην ἀτμομηχανήν, μέλλουσαν νὰ διευσθύνῃ αὐτὸ κατὰ βούλησιν τοῦ ἀεροναύτου εἰς τὰ αἰθέρια. Τὸ πείραμα ἐπέτυχεν. Ὁ Κ. Γιφφάρδ ἐνόμιζεν εὐλόγως ὅτι τὸ σφαιρικὸν σχῆμα ἦτο ἥκιστα ἀρμόδιον πρὸς τὸν διατέμνειν τὸν ἀέρα, καὶ ὅτι ὁ θέλων νὰ πλέῃ ἐν τῷ ἀέρι ἀνάγκη νὰ παραδεχθῇ τὸ ἐπίμηκες σχῆμα τῶν πλοίων ἢ τῶν πτηνῶν. Διὸ κατεσκεύασε τὸ ἀερόστατον αὐτοῦ ἐπίμη-

κες ὡς πλοῖον ἀπολήγον ἑκατέρωθεν εἰς ὄξυ. Εἶχε δὲ μῆκος μὲν 44, πλάτος δ' ἐν τῷ μέσῳ 12 μέτρων, καὶ περιεῖχε 2,500 κυβικά μέτρα ὑδρογόνου. Περιλαμβάμετο δὲ πανταχόθεν πλήν τῶν ἄκρων καὶ τῶν κάτω ὑπὸ δικτύου σχοινίων, ὧν τὰ ἄκρα ἦσαν προσδεδμεμένα εἰς δοκὸν ἔχουσαν μῆκος 20 μέτρων. Ἡ δοκὸς ἔφερεν εἰς τὸ ἐν αὐτῆς ἄκρον εἶδος τριγωνοειδοῦς ἰστίου, ὑπερῆχρησίμευεν ὡς ἄζων πρὸς περιστροφὴν, ἦτοι ὡς πηδάλιον. Ἐπειδὴ ἡ ἐλαχίστη

ἐγκλισίς αὐτοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ ἀριστερά, γινομένη διὰ δύο σχοινίων προσδεδεμένων αὐτῷ ὡς εἰς σύνθηες πηδάλιον, ἤρκει πρὸς τὸ ἐπιφέρειν ἀνάλογον ἐγκλισίαν τῆς δοκοῦ καὶ τοῦ σφαιρώματος, καὶ μεταβάλλειν εὐθὺς τὴν διεύθυνσιν τῆς ὅλης μηχανῆς. Ἄλλως, ἐν τῷ ἰστίον ἦτο παράλληλον τῇ δοκῷ, ἐλάμβανεν αὐτὴ ἀπ' αὐτῆς διεύθυνσιν παράλληλον τῷ σφαιρώματι.

Ἐξ μέτρα ὑπὸ τὴν δοκὸν ἐκρέματο ἡ ἀτμομηχανὴ καὶ πάντα τὰ χροίσμα αὐτῆ, παρεχομένη τοῦτο τὸ παράδοξον ὅτι ὁ σωλὴν τῆς καπνοδόχης ἦτο ἀνεστραμμένος ὅπως μὴ μεταδίδῃ τὸ πῦρ εἰς τὸ ὑδρογόνον τοῦ σφαιρώματος. Ἡ μηχανὴ συνέκειτο ἐκ κυλίνδρου καθέτου, ἐν ᾧ ἐκινεῖτο ἐμβολὸν ἐμβάλλον εἰς κίνησιν περιστροφικὴν ἕλικα, ἥτις ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ ἀέρος, ἐμελλε νὰ κινήτῃ τὸ ἀερόστατον ὡς ἡ ἕλιξ τῶν ἀτμοπλοίων κινεῖ αὐτὰ, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Ἡ ἕλιξ περιστρέφετο ἑκατοντάκις ἀνὰ ἕκαστον δεύτερον λεπτόν, ἡ δὲ πρὸς κίνησιν αὐτῆς ἀναγκαία δύναμις ἦτο τριῶν ἵππων, ἦτοι 23-30 ἀνθρώπων.

Ἡ ἀτμομηχανὴ ἴστατο ἐπὶ τινος ξυλίνου ἰκριώματος, ἐξηρημένου τῆς δοκοῦ, ἐστρωμένου δὲ διὰ σανίδων ἐφ' ὧν ἦσαν οἱ ἐπιβάται καὶ τὸ ἀναγκαῖον ὕδωρ καὶ οἱ γαιάνθρακες, ἅτινα ἦσαν ἀντὶ ἔρματος, ὅπερ, μεταβαλλόμενον κατ' ὀλίγον εἰς ἀτμὸν, συνετέλει εἰς ἀνακούφισιν τῆς μηχανῆς.

Ἐν τῷ νέφῳ καὶ παραδόξῳ τούτῳ πειράματι ὁ Κ. Γιοφάρδ ἐπρεπε νὰ υπερβῇ δύο διαφόρους δυσκολίας. Πρῶτον μὲν ν' ἀναρτήσῃ ἀτμομηχανὴν ὑπὸ ἀερόστατον πλήρες ὑδρογόνου οὔτε, ὥστε ν' ἀποφύγῃ τὸν φόβον κίνδυνον τοῦ πυρὸς πλησίον τοῦ ἀναφλεκτικωτάτου ὑδρογόνου· δεύτερον δὲ νὰ διευθύνῃ τὸ ἀερόστατον κατὰ βούλησιν διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ.

Ὁ κ. Γιοφάρδ ἀνυψώθη ἐκ τοῦ ἱπποδρόμου τῶν Παρισίων τῇ 25 ἡ Σεπτ. κατὰ τὴν πέμπτην ὥραν μ. μ. Ὁ ἀνεμὸς ἔπνεε σφοδρότατος. Μὴ θελήσας νὰ παλαίσῃ ἀντικρὺ πρὸς τὸν ἀνεμὸν κατὰ τὸ πρῶτον τοῦτο πείραμα ἐξέτελεσεν ἐπιτυχέστατα πολλὰς πλαγίας καὶ περιστροφικὰς κινήσεις. Ἡ ἐνέργεια τοῦ πηδαλίου ἦτο καταφανής. Ἐπειδὴ ἅμα ὁ ἀερονάυτης εἴλικεν ὀλίγον τι ἐν τῶν δύο σχοινίων τοῦ πηδαλίου, ἐβλεπε τὸν ὀρίζοντα περιστρεφόμενον περὶ αὐτόν. Ὑψώθη δὲ 2,500 μέτρα καὶ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀκίνητος.

Ἐν τοσούτῳ ἡ νύξ ἐπῆρχετο, ὁ δὲ ταλμηρὸς ἀερονάυτης δὲν ἠδύνατο νὰ διαμνήνῃ ἔτι μετέωρος, καὶ ἔκρινε νὰ καταβῇ. Ἀλλὰ φοβούμενος μὴ ἡ μηχανὴ καταπέσῃ ταχέως, ἤρξατο νὰ σβεννύῃ τὸ πῦρ δι' ἄμμου, καὶ ἤνοιξεν

ἅπαντας τοὺς στρόφιγγας τοῦ λέβητος. Ὁ αὐτὸς ἐξέφυγε τότε πανταχόθεν μετὰ δεινοῦ πατάγου περιβάλλον τὸν ἀερονάυτην διὰ πυκνοτάτης ἀμύγλης, ἀποκρυπτούσης ἀπ' αὐτοῦ τὰ πάντα. Ὁ κ. Γιοφάρδ κατέβη εὐτυχῶς εἰς τὴν κώμην τῶν Τραππῶν· περὶ δὲ τὴν 40 ὥραν τῆς ἐσπέρας ἐπανῆλθεν ἐριππος εἰς Παρισίους.

Ἐκτοτε ὁ κ. Γιοφάρδ ἐπανελάβε μετὰ πλείονος ἔτι ἐπιτυχίας τὰ πειράματα αὐτοῦ, ἅτινα παρέχουσιν ἡμῖν ἐλπίδας ὅτι τὸ πρόβλημα τῆς διεύθυνσεως τῶν ἀεροπόρων σφαιρωμάτων θὰ λυθῇ τέλος τάχιον ἢ βραδύον διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ταύτης, ἢ ἄλλης τινὸς παραπλησίας ἐλικοφόρου ἀτμομηχανῆς.

Χάρρις, ἀξιοματικῶς τοῦ ἀγγλικῆς ναυτικοῦ, ἐγένετο ἐκ τῶν περιφημοτάτων Ἀγγλῶν ἀεροναυτῶν, ἐπιχειρήσας ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου τινὸς ὀνομαστοῦ ἀερονάυτου πολλὰς δημοσίας ἀναβάσεις εἰς τὸν ἀέρα. Κατεσχάσε δὲ ἀερόστατον, εἰς ᾗ ἤξιον ὅτι ἐπῆνευγε πολλὰς βελτιώσεις, ὧν τινων ὅμως ἐκτελεσθεῖσιν κακῶς ἀπέβαλε τὴν ζωὴν κατὰ τὰς δραματικὰς περιστάσεις, ἃς προτιθέμεθα νὰ διηγηθῶμεν ἐνταῦθα.

Τῇ 8ῃ μαΐου τοῦ 1824ου ἔτους ὁ Χάρρις ἀνῆλθεν εἰς τὰ οὐράνια ἐκ **Wauxhall** τοῦ Λονδίνου, μετὰ τινος γυναικὸς, ἣν ἠγάπα περιπαθέστατα. Φθάσας εἰς ὕψος τριῶν χιλιάδων μέτρων, καὶ θελήσας νὰ καταβῇ πάλιν ἐπὶ τῆς γῆς, καθέλκυσε τὸ εἰς τὴν βαλβίδα προσδεδεμένον σχοινίον, ὅπως, καταλείπων δι' αὐτῆς ἐλευθερὰν ἐξόδον εἰς τὸ ὑδρογόνον τοῦ σφαιρώματος, δυνηθῇ νὰ καταβῇ ἡσυχῶς καὶ ἀκινδύνως. Ἀλλὰ δυστυχῶς φαίνεται ὅτι ἐν τῷ μηχανισμῷ τῆς βαλβίδος ὑπῆρχε σπουδαῖον τι ἐλάττωμα· διότι ἀπαξ ἀνοιχθεῖσα δὲν ἠδυνήθη νὰ καταπέσῃ πάλιν καὶ νὰ κλεισθῇ τὴν θυρίδα τοῦ σφαιρώματος, ὥστε τὸ μὲν ὑδρογόνον διετέλει διακφεύγον ἀδιαλείπτως, τὸ δὲ σφαιρῶμα, καθιστάμενον βαρύτερον τοῦ ἀέρος, ἤρξατο νὰ καταβαίνει ταχέως. Ὁ Χάρρις, εἰ καὶ ἐπειράθη παντοιοτρόπως, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀναβῇ μέχρι τῆς βαλβίδος, τὸ δὲ ἀερόστατον κατεκρημνίσθη μετὰ φρικώδους ταχύτητος πρὸς τὴν γῆν.

Ὁ Χάρρις ἤρξατο τότε νὰ βίπτῃ ἐξω τοῦ σκαφιδίου τοὺς σάκκους τοῦ ἔρματος καὶ πᾶν ἧ, τι ἐκριπτόμενον ἠδύνατο ν' ἀνακουφίσῃ τὸ σφαιρῶμα. Ἀλλὰ τοῦτο διετέλει κατακρημνιζόμενον τάχιστα. Ὁ Χάρρις ἔρριψε τότε καὶ τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ· ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ σταματήσῃ τὴν δεινὴν πτώσιν καὶ ἐβλεπον ἀμφοτέροι ὅτι μετ' ὀλίγον ἔμελλον νὰ συντριβῶσι πρὸς τὴν γῆν.

Ἐν τῷ σφαιρώματι ἔφερον ἓνα μόνον ἐπιβάτην, θεοδαίως ἐσώζετο οὗτος. Τότε ὁ ἠρωῖσμὸς τοῦ ἔρωτος ἐνέπνευσεν εἰς

τὸν Χάρριον ὑπερτάτην θυσίαν, καὶ ἀσπαράζμενος τὴν συνοδοιπόρον ἔρριψεν ἑαυτὸν ἐκ τῆς σκάφης εἰς τὴν ἄβυσσον.

Καὶ τότε ἡ νέα γυνὴ εἶδεν αὐτὸν φρίττουσα περιστρεφόμενον ἐν τῷ κενῷ ὡς ὄρειον πεπληγμένον κυνηγοῦ, καὶ ἔπεσε λειποθυμήσασα ἐν τῇ σκάφῃ.

Τὸ σφαιρῶμα, ἀνακουφισθὲν ἐκ τοῦ βάρους τούτου, εἰ καὶ διετέλει ἀποβάλλον τὸ ὑδρογόνον, κατέβη τότε βραδύτερον, καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν γῆν, φέρον σῶαν μὲν, ἀλλὰ λειποθυμοῦσαν τὴν ἐρωμένην τοῦ Χάρρις, ἥτις ἀναλαμβάνουσα εἶδεν ἑαυτὴν περικεκυκλωμένην ὑπὸ πολλῶν χωρικῶν, προσδραμόντων εἰς βνήθειαν αὐτῆς. Ἡ ἀφοσίωσις τοῦ Χάρρις ἐσώσεν αὐτὴν ἐκ φρικώδους θανάτου.

Ἄλλ' ἡ διήγησις τῶν συμφορῶν τούτων δὲν πρέπει νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὸν ἀναγνώστην ἰδέαν ψευδῆ περὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἀεροπορῶν κινδύνων. Ἡ ἀπειρία, ἡ ἀβουλία καὶ ἡ ἀπονενοημένη τόλμη τῶν ἀεροναυτῶν ἐγένοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ μόνα αἴτια τῶν δυστυχημάτων τούτων, ὧν τὰ πλεῖστα συνέβησαν ἐκ τῶν λεγομένων μοντογολφιέρων, αἵτινες ἀπειδείχθησαν λίαν δύσχεστοι καὶ ἐπικινδυνωδέστατοι. Ἐάν δὲ ἀναλογισώμεθα τὸ πλῆθος τῶν μέχρι τοῦδε γενομένων ἀεροπορειῶν ἀπὸ ἐξήκοντα ἤδη ἔτων, εὐκόλως κατανοήσομεν ὅτι αἱ διὰ τοῦ ἀέρος ὁδοιπορίαι δὲν εἶναι ἐπικινδυνωδέστεραι τῶν διὰ θαλάσσης καὶ τῶν διὰ τῶν σιδηροδρόμων. Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Κ. Λουπουὶ Δελκουρ δύο χιλιάδες καὶ πεντακόσιοι ἀερονάυται διεπέρασαν μέχρι τοῦδε πανταχόσε τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ τινες αὐτῶν ἐκατοντάκις καὶ ἔτι πλέον. Ἐκ δὲ τῶν δύο χιλιάδων πεντακοσίων τούτων ἀεροναυτῶν μόνον δεκαπέντε ἀπέθανον ἐκ διαφόρων αἰτιῶν. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἀρκοῦσιν ὅπως καθησυχάσωσιν ἡμᾶς περὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἀεροπόρων ἐκδρομῶν κινδύνων. Ἀλλ' ὅμως ἀνάγκη νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ἐν τῷ ἐπιτηδεύματι τούτῳ ἐκ τῆς ἐλαχίστης ἀμελείας δύνανται νὰ ἐπέλθωσι δεινὰ καταστροφαί, ὡς δεικνύουσι τὰ ἐπόμενα παραδείγματα.

Ὁ Γεώργιος Γάλλος, ἀρχαῖος ἀξιωματικὸς τοῦ βασιλικῆς ναυτικοῦ τῆς Ἀγγλίας, ἐπεχείρησεν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ **Chiffart**, ὅστις ἐκέκτητο λαμπρὸν τι σφαιρῶμα, πολλὰς ἀεροπορείας, καὶ ἄς ἀνυψούτο ἐριππος εἰς τὰ αἰθέρια. Ὁ Γεώργιος Γάλλος ἦτο συνειθισμένος νὰ παροξύνῃ ἑαυτὸν κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναβάσεως διὰ παντοίων ποτῶν. Κατὰ τινὰ ἐν Βαρδιναλλοῖς ἐπιχειρηθεῖσαν τῇ 6ῃ Σεπτεμβρίου τοῦ 1850 ἀνάβασιν κατεγράσθη τὸσον αὐτῶν, ὥστε ὁ συνοδοιπόρος Κλιεφόρδ φοβηθεὶς περὶ τῆς ζωῆς τοῦ φίλου του, προέτεινεν ἔν' ἀναβῇ ἐριππος ἀντ' ἐκείνου. Ἀλλ' ὁ

Γάλης, ἀποκρουσάμενος τὴν πρότασιν, ἀπέπη.

Ἡ ἀεροπορία διετέλεσε γινομένη ἡσύχως μέχρι τῆς ἐβδόμης ἐσπερινῆς ὥρας, ὅτε ὁ ἀεροναύτης ἤρξατο νὰ καταβαίνει εἰς τὴν κόμην τῶν Κροισῶν. Χωρικοί τινες προσδραμόντες; ἤρπασαν τὰ σχοινία τοῦ ἀεροστάτου καὶ ἀπέζωσαν τὸν ἵππον. Ἄλλ' ἐν τούτοις ὁ ἄνεμος ἔπνεε σφοδρότατος, τὸ δὲ σφαίρωμα, ἀνακουφισθὲν ἐκ τοῦ βάρους τοῦ ἵππου ἐπειρᾶτο βιαίως ἐν ἀνυψωθῆ πάλιν. Ὁ Γάλης, ἐναπολειφθεὶς ἐν τῇ σκάφῃ, κραύγαζε πρὸς τοὺς χωρικούς πῶς ἔερεπε νὰ κατέχωσι τὸ σφαίρωμα. Ἄλλὰ δυστυχῶς μετεχειρίζετο τὴν τῶν Λαγγλων ἀκατανόητον αὐτοῖς γλώσσαν, ὅς δὲ ἐκ τῆς μέθης ἐρεθισμός, καὶ ἡ φυσικὴ αὐτοῦ ἀγανάκτησις ἐτάραξαν τὸσον τοὺς χωρικούς, ὥστε τινὲς ἄρπικαν πρῶτως τὰ σχοινία, καὶ εὐθὺς τὸ σφαίρωμα, ἀπολυθὲν, ὑψώθη σχεδὸν κατ' εὐθείαν εἰς τὰ οὐράνια, ἀπάγον τὸν ἀεροναύτην, ὅστις ὕψους ὦν ἀνετράπη ἐν τῷ σκαφιδίῳ.

Τότε οἱ χωρικοὶ εἶδον τὴν κεφαλὴν τοῦ Γάλη ἐξερχομένην τῆς σκάφης καὶ φαινομένην ὡς νεκράν.

Οὐδείς γινώσκει τὰ μετὰ ταῦτα. Ἄλλὰ κατὰ τὴν 11ην ὥραν τῆς νυκτὸς τὸ σφαίρωμα, πεπληρωμένον ἔτι ἐξ ἡμισίας ὑδρογόνου, εὐρέθη ἐν μέσῳ πεδιάδος πέραν τῆς κόμης Croix-d' Hinx, οὐδὲλωρ μὲν βεβλαμμένον, ἀλλ' ἐρημον τοῦ ἀεροναύτου, ὃν μάτην ἐζήτησαν ἐν τοῖς πέριξ.

Τῇ δ' ἐπαύριον περὶ τὸν ὄρθρον, βουκόλος τις, βόσκων τὰς βοῦς αὐτοῦ ἐν τοῖς πέριξ, παρετήρησεν ὅτι ἐν τῶν ζῶων διεσέδυνεν εἰς τινα λόχηνη μυρικῶν καὶ ὠσφαίνετο μετὰ ψόφου. Πλησιάζοντας εἶδεν ἀνθρώπον ἐκτάδην κειμένον ἐπὶ τῆς γῆς. Νομίσας δὲ αὐτὸν κοιμώμενον, προσέβη καὶ ὠμίλει πρὸς αὐτὸν σιγῆλως. Ἄλλὰ βλέπων αὐτὸν ἀναίσθητον, καὶ πλησιάζοντας ἔτι μᾶλλον ἔσφιξε πρὸς τὸ θέαμα. Τὸ μὲν πτώμα τοῦ ἀτυχοῦς ἀεροναύτου ἔκειτο πρηγές, οἱ δὲ βραχίονες ἦσαν τεθραυσμένοι καὶ συνεσταυρωμένοι ὑπὸ τὸ στήθος. Ἡ κοιλία ἦτο κατεσχισμένη καὶ οἱ κνήμαι συντετριμμένοι πολλachaῦ. Ἡ κεφαλὴ οὐδὲν εἶχεν ἀνθρώπινον, καὶ ἦτο ἤδη ἐξ ἡμισίας καταθεβρωμένη ὑπὸ τῶν κυνῶν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου καιρὸν (1845) συνέβη ἐν Nantes παραδοξότατόν τι κατὰ τὴν ἀνάβασιν, ἣν ἠτοίμαζεν ἀεροναύτης τις τὸ ἐπιτήδευμα, ὀνομαζόμενος Kirsch. Τὸ πλῆθος τῶν παρισταμένων ἦτο ἀναριθμητόν, τὸ δὲ σφαίρωμα πλήρες καὶ ἑτοιμον εἰς ἀναγωγὴν, ὅτε ἐν τῶν σχοινίων τῶν ἐξαοτώντων αὐτὸ ἐκ τινος πασσάλου θραύεται, καὶ τὸ σφαίρωμα ἐκφεύγει, ἐφελομένον τὸ σκάφος, ὅπερ, προσεδεδ-

μένον εἰς τὸ σφαίρωμα μόνον ἐκ τοῦ ἐνός ἄκρου, ἀντὶ ὀριζαντίου ἐγένετο κάθετον καὶ κατέληγεν εἰς ἀγκυραν σιδηρᾶν κρεμασμένην ἐκ σχοινίου.

Ἴδου λοιπὸν τὸ ἀερόστατον, ὠθόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ ὑψωμένον τριακοντα ὡς ἐγγιστα μέτρα ὑπὲρ τὸ ἐδάφος, σύρον ἐπὶ τῆς πλατείας, ἣν σαρόρει, πρῶτον μὲν τὸ κρεμασμένον ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω σκαφιδίον, δεύτερον δὲ τὴν ἀγκυραν, ἣτις σύρεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν παιδίον τι δωδεκαετής, ὀνομαζόμενον Guérin, ἐκάθητο ἡσύχως μετὰ τῶν ὀμηλικῶν αὐτοῦ καὶ φίλων εἰς τινα ἐξώστην, ἀναμένον τὴν ἀνάβασιν τοῦ σφαιρώματος. Ἡ ἀγκυρα τοῦ σφαιρώματος ἀρπάζει τὰς βράκας τοῦ μικροῦ θεατοῦ, σχίζει αὐτὰς μέχρι τοῦ ἰσχίου, καὶ, λαμβάνουσα τοῦ ζωστήρος, ἀποφέρει τὸν δυστυχῆ νεανίσκον εἰς τὰ οὐράνια. Καὶ τότε εἶδον φοίτοντες οἱ παριστάμενοι τὸ ἀερόστατον ὑψούμενον ὑπὲρ τὰ χίλια μέτρα φέρον ἀνάρπαστον τὸν παιδα, Ἡ καταστροφή ἐφαίνετο ἀναπόφευκτος.

Ὁ νέος Guérin, ἀφίεις φωνὰς ἀπελπισίας, ἔφθασεν ἐν ἀκαρεὶ εἰς τοσοῦτον ὕψος, ὥστε τὸ μὲν ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς πόλεως συνελθόν πλῆθος ἐφαίνετο αὐτῷ σαρὸς μυρμηκῶν, αἱ δὲ οἰκίαι μικραὶ, ὡς ὁ δάκτυλος αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἠσθάνετο ὅτι ὁ ζωστήρ, ἐξ οὗ ἦτο προσρητημένη ἡ ἀγκυρα, ἐμελλε νὰ ἐνδώσῃ καὶ ρίψῃ αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐδράξατο διὰ τῶν δύο χειρῶν τοῦ σχοινίου τῆς ἀγκύρας. Ἐν τοιαύτῃ δεινῇ καταστάσει ὁ ἄθλιος παῖς περιεφέρετο ἐπὶ δύο ὥρας εἰς τὰ οὐράνια.

Εὐτυχῶς περὶ τὴν ἐσπέραν εἶδεν ὅτι τὸ σφαίρωμα ἤρξατο νὰ καταβαίνει καὶ ἀνεθάρρηνεν ὅπως οὖν. Ἄλλὰ τὸ σχοινίον τῆς ἀγκύρας περιστράφετο μετ' αὐτοῦ οὕτως, ὥστε ὁ ταλαίπωρος ἀκούσιος ἀεροναύτης ἐβλεπεν ἰλιγγίῶν τὰ ὑπ' αὐτὸν ἀντικείμενα χορευόντα καὶ στροβιλούμενα διαβολικῶς. Τέλος δὲ κατέβαινε βρονθεῶς περὶ τινα ἐπαυλιν κειμένην οὐ μακρὰν τῆς πόλεως.

Ἄλλ' ὁ τρόμος κατέλαβεν αὐτὸν ἐκ νέου, ὅτε ἐπλησίασε πρὸς τὴν γῆν, καὶ ἠρώτα ἑαυτὸν πῶς ὑποστήσεται τὴν πρόσκρουσιν τοῦ ἐδάφους. Ἄλλὰ τότε ἤκουσε φωνὰς ἐρχομένης κάτωθεν.

— Ἐλῶ, ἐδῶ, φίλοι μου, σώσατέ με ἐκραύγαζε.

— Μὴ φοβοῦ, ἐσῴθης! ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ προσδραμόντες.

Καὶ τὸ παιδίον ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἣτις μέχρι τοῦδε διέτρεχεν ὡς μαινομένη τὰς ὁδοὺς, κλαίουσα τὸν ἀπρόοπτον θάνατον τοῦ μονογενοῦς αὐτῆς τέκνου.

Ἄλλος ἄγγλος ἀεροναύτης, ὁ περιφημὸς Γρὴν, εἶδε τὸν θάνατον ἐκ τοῦ

πλησίον, ὡς ὁ νέος Guérin, ἀλλὰ κατ' ἄλλας περιστάσεις.

Ἐξ ἀπάντων τῶν ἀεροναυτῶν ὁ Κ. Γρὴν ἐποίησε τὰς πλείστας εἰς τὸν ἀέρα ἐκδρομὰς, καθόσον μέχρι τοῦδε ἀριθμῆι χιλίας διακοσίας. Ἄλλ' ὅμως ἡ ἀνάβασιν, ἣν προτιθέμεθα νὰ διηγηθῶμεν παρ' ὀλίγον ἐγένετο ἡ τελευταία.

Ὁ Κ. Γρὴν ἦτο συνειθισμένος νὰ παραλαμβάνῃ εἰς τὸ σκαφιδίον πάντα ἐραστήν τῆς ἀεροναυτικῆς τέχνης προπληρόντο τὴν θέσιν αὐτοῦ. Ἡμέραν τινὰ ἀνεχώρησεν ἐκ Vauxhall τοῦ Λονδίνου, παραλαβὼν κύριόν τινα ἀγνωστον αὐτῷ, ὅστις προκατέβαλε γενναίως τὴν τιμὴν τοῦ ἐναερίου ναύλου, ἧτοι 3,000 φράγκων.

Ὁ ἐραστὴς οὗτος τῆς ἀεροπορείας ἐκάθισε μετὰ ῥαστώνης ἐν τῷ σκαφιδίῳ, καὶ ἐφαίνετο ὑπερχαίρων ἐπὶ τῇ προκειμένῃ ἐκδρομῇ.

Ἄφνης ἄμ' ἀναβάντος τοῦ σφαιρώματος εἰς ὕψος πεντακοσίων ποδῶν, ὁ ἀγνωστος ἐπιβάτης, ὅστις μέχρι τοῦδε ἐφαίνετο λίαν εὐθυμος, ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου αὐτοῦ μαχαίριον καὶ ἄρχεται νὰ κόπτῃ ἐπαλλήλως τὰ σχοινία, τὰ ἀναρτῶντα τὸ σκαφιδίον ἐκ τοῦ σφαιρώματος.

Ὁ Κ. Γρὴν, ὀρμῶν ἐπ' αὐτὸν, ἀρπάζει τὸ μαχαίριον καὶ ρίπτει αὐτὸ ἔξω τοῦ σκάφους· ἐρπύτῃ δὲ περιτρομος αὐτὸν τί παθῶν, πράττει οὕτως ἀπονενομημένην πράξιν. Ἄλλ' οὗτος, ἀντὶ νὰ ἀποκριθῆ, ἀνίσταται καὶ ἐτομάζεται νὰ ρίψῃ ἑαυτὸν ἐκ τῆς σκάφης εἰς τὸ κενόν.

Τότε ὁ κ. Γρηνὲν ὤρμησεν ὅτι ὁ ἀγνωστος αὐτοῦ συνοδοιπὸρος ἦτο φρενοβλαβής. Ἐὰν δὲ ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ βούλευμά του ἦτοι νὰ ρίψῃ ἑαυτὸν ἔξω τοῦ σκάφους, ὁ Κ. Γρὴν ἀπόλωτο. Ἐπειδὴ τότε τὸ σφαίρωμα, ἀνακουφισόμενον ἐκ τοῦ βάρους ἐνός ἀνθρώπου, ἐμελλε νὰ ἀπαγάγῃ αὐτὸν μετὰ δεινῆς ταχύτητος εἰς ὕψος, ὅπου βεβαίως ἐμελλε ν' ἀποθάνῃ. Ἄλλὰ, μὴ διαταραχθεὶς, λέγει μετὰ μεγίστης φαινομένης ἀπαθείας πρὸς τὸν συνοδοιπὸρον.

— Θέλετε νὰ πηδήσῃτε ἔξω τοῦ σκάφους, κύριε; Ἐχει καλῶς. Τὸ αὐτὸ ἐπιθυμῶ νὰ πράξω καὶ ἐγὼ· κατατρώγομαι δὲ ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ κατακορημισθῶ εἰς τὴν γῆν. Ἄλλὰ μὴ σπεύδωμεν. Εἴμεθα ἔτι λίαν χαμηλά. Πρέπει ν' ἀναβῶμεν ἔτι ὑψηλότερον, ὅπως δυνηθῶμεν ν' ἀπολαύσωμεν κάλλιον τοῦ θεάματος κατὰ τὴν πτώσιν. Ἄφετέ με νὰ πράξω τὰ δέοντα, ὅπως ἐπιταχύνω τὴν ἀνάβασιν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Γρὴν, ἀρπάζει τὸ σχοινίον τῆς βαλβίδος καὶ καθέλκει αὐτὸ ἀπονενομημένως καὶ ὀρμητικῶς. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἐπικίνδυνος συνοδοιπὸρος μετέβαλε γνώμην, καθόσον φθᾶ-

σας εἰς τὴν γῆν καὶ ἐκπηδήσας ἔξω τοῦ σκάφους, ἐφυγε μὲν εἰπών. Ἦτο δὲ αὐτὸς παράφρων τις, δραπατεύσας αὐθημερόν ἐκ τοῦ φρενοκομείου τοῦ Pedlam.

*Ἐκτοτε ὁ Κ. Γρήν, πρὶν ἢ παραλάβῃ ἄγνωστον τινα συνοδοιπόρον, νομιζει φρόνιμον νὰ γνωρίσῃ αὐτὸν κάλλιον. Ἀλλὰ τῇ ἐπαύριον ἐφρόντισεν ὅπως ἀνέυρῃ καὶ ὀδηγήσῃ τὸν ἐκ τοῦ

φρενοκομείου ἀποδράντα εἰς τὸ ἄσυλον αὐτοῦ.

(Γραμικὴ Ἐπιθεώρησις.)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ

Ἀλέξανδρος Δουμάς, ὁ διάσημος δραματικὸς συγγραφεὺς καὶ δημοτικώτατος μυθιστοριογράφος τῆς Γαλλίας, ἐγεννήθη ἐν Βιλλερκοττερὲ τῇ 24 Ἰουλίου 1803. Ὁ πατὴρ του Ἀλέξανδρος Δάβυ Δουμάς, στρατηγὸς τῆς δημοκρατίας, ἦν υἱὸς τοῦ μαρκησίου Δάβυ Δελακαϊλλετερῆ καὶ τῆς αἰθιοπίσσης Tiennette Δουμά, τῆς ὁποίας καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα, καταταχθεὶς εἰς τὸν στρατὸν παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς του. Ἰπὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα διεκρίθη καὶ ὁ γάλλος συγγραφεὺς, τοῦ ὁποίου ἡ βραχεῖα καὶ οὐλὴ κόμη, τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὰ παχέα χεῖλη ἀναμνήσκουσι τὴν Ἀφρικανικὴν καταγωγὴν του.

Ὁ πατὴρ του, ὅστις, ἐν παρόδῳ λέγομεν, ἦτον ἀνὴρ ῥωμαλεώτατος, τὸ πρωτότυπον τοῦ Πόρθου, δυσαρεστηθεὶς πρὸς τὸν Ναπολέοντα ἐν Αἰγύπτῳ, ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῇ τῆς ἐνεργου

ὑπηρεσίας, καὶ ἀπέθανε τὸ 1806, ἀφείς εἰς τὴν χῆραν του τὴν φροντίδα τῆς ἀνατροφῆς τοῦ τετραετοῦς τέκνου των. Ὁ νέος Ἀλέξανδρος ἔδειξε τόσην στοργὴν πρὸς τὴν μάθησιν, ὅσην καὶ ὁ συμπατριώτης του Ἀγγελὸς Πιτοῦ, προτιμῶν τῆς Λατινικῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς τὴν ἄγραν τῶν πτηνῶν καὶ τῶν κονίχιων καὶ τὴν λαθροθηρίαν, ἐνεκα τῆς ὁποίας ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἀποπέμψῃ ὁ συμβολαιογράφος, παρὰ τῷ ὁποίῳ ὑπηρετεῖ ὡς γραφεὺς.

Ἐικοσαετῆς ἤλθεν εἰς Παρισίους πρὸς ἐπιδιώξιν τύχης, ἐκκινήσας ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος του μὲ 200 μόνον φράγκων ἐφόδιον, ὁ ἀνὴρ ὁ ὁποῖος μετὰ εικοσαετίαν εἶχεν εἰσόδημα 200,000 φράγκων περίπου. Ἐφερε συστατικὰς ἐπιστολάς πρὸς πολλοὺς στρατηγούς φίλους τοῦ πατρὸς του, ἀλλὰ μόνος ὁ στρατηγὸς Φουὰ ἐμνήσθη τῆς ἀρχαίας φιλίας

καὶ ὑπεδέχθη αὐτὸν μετὰ στοργῆς καὶ προθυμίας νὰ τῷ φανῇ χρήσιμος· πλὴν μεθ' ὅλας τὰς καλὰς διαθέσεις του ὑπὲρ αὐτοῦ παρετήρησεν, ὅτι ὁ καλὸς Ἀλέξανδρος οὐδὲν ἄλλο ἐγνώριζεν ἢ μόνον νὰ καλλιγραφῇ· συνέστησε λοιπὸν αὐτὸν εἰς τὸν Δοῦκα τῆς Αὐρηλίας καὶ κατώρθωσε νὰ προσληφθῇ ὡς ἔκτακτος γραφεὺς εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Δουκὸς με 1200 φράγκων ἐτήσιον μισθόν. Ὁ νεανίας ἀπεδέξατο εὐγνωμονῶν τὴν θέσιν «νὰ ζῆσῃ ἐκ τῆς γραφῆς του», ὑποσχόμενος εἰς ἑαυτὸν «νὰ ζῆσῃ ἡμέραν τινὰ ἐκ τῆς γραφίδος του», καὶ παρεδόθη μετὰ σπουδῆς καὶ ἀπληστίας εἰς τὴν μελέτην.

Ἦρξατο γράφων καὶ δημοσιεύων στίχους καὶ δράματα, ἀλλὰ τὸν πρῶτον θρίαμβον ἤρατο τὴν 11 Φεβρουαρίου 1820 διὰ τοῦ ἱστορικοῦ δράματος Ὁ Ἐρβρίκος Γ' καὶ ἡ Αὐλή του· κατὰ τὴν παράστασιν ἔδωκε τὸ

σημείον τῶν χειροκροτήσεων αὐ-
τῆς ὁ Δουῆ τῆς Αὐρηλίας, ὅστις
τὴν ἐπαύριον διώρισεν αὐτὴν βι-
βλιοφύλακα του.

ὑποπεσῶν εἰς τὴν δυσμένειαν
τῆς Αὐλῆς, ἐπὶ τῆς βασιλείας
τοῦ Φιλίππου, ἕνεκα συγγραφῆς
τινος περὶ Βανδέας, κατῴρθωσε
κατόπιν νὰ ἐξιλειωθῇ καὶ τὸ 1844
ἔλαβε τὸ παράσημον. ἐπέτυχεν νὰ
ἐπισύρῃ τὴν εὐνοίαν πάντων τῶν
πριγκίπων τοῦ οἴκου τῆς Αὐρη-
λίας· ἰδίᾳ δὲ τοῦ δουκὸς Μονπανσιέ,
τὸν ὁποῖον ἠκολούθησε τὸ 1846
εἰς Ἰσπανίαν, ὡς ἱστοριογράφος
τῶν γάμων του. Τότε, ἀφοῦ ὑπέ-
γραψε τὸ γαμικὸν συμβόλαιον,
διέβη εἰς τὴν Ἀφρικὴν, τεθνήσκων
εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ δημοσίου
ἀεροπλοίου πρὸς μέγα σκάνδαλον
τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

ἠθέλησε κατόπιν νὰ λάβῃ μέ-
ρος εἰς τὰ πολιτικὰ συμβάντα τοῦ
1848, ἀλλὰ δὲν ἠὲδοκίμησε καὶ
ἀπέτυχεν ὡς ὑποψήφιος εἰς τὴν
Ἑθνικὴν Συνέλευσιν· βραδύτερον
δὲ ἕνεκα διαφόρων λόγων ἠναγ-
κάσθη ἐπὶ τινα καιρὸν νὰ κατα-
φύγῃ εἰς Βέλγιον τὸ 1852.

Ἄπλοῦς ἱππότης τοῦ λεγεῶ-
νος τῆς τιμῆς ἔφερε διάφορα ξένα
παράσημα, τὰ ὁποῖα πολλάκις
παρέτασεν ὅλα ὁμοῦ ἐπὶ τοῦ στή-
θους του.

Τὸ 1842 ἐνυμφεύθη τὴν δε-
σποινίδα Ἰδαν Φερρόιέ, ἠθοποιὸν
τοῦ Θεάτρου τῆς Πύλης Ἁγίου
Μαρτίνου, ἧτις ἀπὸ τοῦ 1845
ἐγκατεστάθη ἐν Φλωρεντία, ὅπου
ἀπέθανε τὸν Μάρτιον τοῦ 185).

Χρειαζέται ὀλόκληρος τόμος,
ὅπως ἀναγᾶσιν ἐν λεπτομερείᾳ
τὰ δράματα καὶ τὰ μυθιστορήματα
τοῦ Δουμᾶ· τὰ πλεῖστα αὐτῶν ἐ-
δημοσιεύθησαν ὡς ἐπιφυλλίδες εἰς
ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ· ἰδιαι-
τέρως μνείας ἀξιοῦμεν τοὺς Τρεῖς
Σωματοφύλακας (1844, 8
τόμ.), Μετὰ Εἰκοσιν Ἐτη
(1845, 10 τόμ.), Ὑποκόμητα
τῆς Βραζελόνης (1847, 12
τόμ.) ἐν τῷ Αἰῶνι τὸν Κό-
μητα Μοντεχρίσον (1841
-5, 12 τόμ.) ἐν τῷ Ἐφημερί-
δι τῶν Συζητήσεων· τὴν
Βασίλισσαν Μαργώ (1845
6 τόμω) ἐν τῷ Τύπῳ· τὰ
τρία ταῦτα μυθιστορήματα ἀνεβί-
βασαν εἰς 200,000 φράγκων πε-
ρίπου τὰ ἐτήσια κέρδη του.

Τὰ πλεῖστα τῶν μυθιστορημά-
των καὶ τῶν δραμάτων του μετε-
φράσθησαν εἰς ἀπάσας σχεδὸν τὰς
γλώσσας.

Εὐκόλως ἐννοεῖται, ὅτι τόσο
μέγας ἀριθμὸς συγγραφῶν δὲν
ἦτο δυνατόν νὰ ἐξέλθῃ τῆς κεφα-
λῆς καὶ τῆς γραφίδος ἐνὸς μόνου
συγγραφέως· ἡ περιλάλητος δίκη
του τὸ 1847 μετὰ τῶν διευθυντῶν
τοῦ Τύπου καὶ τῆς Συνταγ-
ματικῆς κατέστησε γνωστὸν,
ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς ἀνέλαβε
νὰ τοῖς παρέχῃ κατ' ἔτος πλείονας
τόμους παρ' ὅσους ἠδύνατο ν'
ἀντιγράψῃ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον
ὁ μᾶλλον ἐξησχημένος ἀντιγρα-
φεὺς· εἶχε λοιπὸν συνεργάτας,
ἀλλ' ἐχρειάσθησαν αἱ προκλήσεις
τῶν κριτικῶν καὶ δικαστικῶν ἀπο-
φάσεις, διὰ ν' ἀναγκασθῇ νὰ τοὺς
ὁμολογήσῃ. Τούτου δ' ἕνεκα πολ-
λοὶ ἐπέπεσαν κατ' αὐτοῦ, προσθέν-
τες τινές, ὅτι μετ' ἴσης θρασύτη-
τος ἐγύμνωσε καὶ ζώντας καὶ τε-
θνεῶτας διακεκριμένους συγγρα-
φεῖς, Σίλλερ, Βάλτερ Σκῳτ, Θιερ-
ρύ, Σατωβριάνδ, Οὐγκὼ κ. λ. π.
Πλὴν μεθ' ὅσα καὶ ἂν εἶπον κατ'
αὐτοῦ ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς δὲν
ἔπαυσε, οὐδὲ θὰ παύσῃ κατὰ πάσαν
πιθανότητα νὰ ἦναι ὁ προσφιλέ-
στατος καὶ δημοτικώτατος τῶν
γάλλων μυθιστοριογράφων, καὶ
πάνυ δικαίως.

Γεννηθεὶς ἐν Βίλλερ-Κοτιερὲ ὁ
Ἀλέξανδρος Δουμᾶς, ἐκεῖ ἐπεθύ-
μει καὶ νὰ καταλύσῃ τὸν βίον·
δυστυχῶς ἡ εὐχὴ του αὕτη δὲν
ἐξεπληρώθη· ἐτελεύτησεν εἰς Ρυγς
τὴν 6 Δεκεμβρίου 1870, σχεδὸν
ἀπαρατήρητος, καθόσον τότε ἡ
Γαλλία διεξήγε τὸν ἀτυχή ἐκεῖνον
πόλεμον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐστέρησε
δύο ὥραιας ἐπαρχίας καὶ τόσα
ἐπήγαγε δυστυχήματα ἐπὶ τοῦ ἱπ-
ποτικωτάτου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἑ-
θνῶν.

Υἱὸς αὐτοῦ εἶναι ὁ ἐπίσης διακε-
κριμένος καὶ γνωστὸς συγγραφεὺς,
ὁ ἀκαδημαϊκὸς Ἀλέξανδρος
Δουμᾶς, υἱὸς, οὕτω καλούμενος
πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ πατρὸς.

Ἐν τέλει καλὸν νομίζομεν νὰ
γνωρίσωμεν τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ
«Παρθενῶνος», ὅτι μετὰ τῶν
συνεργατῶν τοῦ μεγάλου συγγρα-
φέως εὐρηται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ
ἡμετέρου Εἰρηναίου Ἀσωπίου, ὃν

μεγάλως ἐτίμα ὁ Δουμᾶς, ἀπο-
καλῶν αὐτὸν φίλον του.

E. Σχ.

ΠΟΛΩΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

I

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ὑπὸ τοῦ κόμητος ΛΔΟΛΦΟΥ ΚΡΟΣΝΟΒΣΚΗ

Ἡ νύξ εἶχεν ἐξαπλώσει τὸν πένθη-
μον αὐτῆς πέπλον ἐπὶ τῆς γῆς, νέφη
σκοτεινὰ συνεκρούοντο ἐπὶ τοῦ εὐ-
ρέος ὀρίζοντος, ὅστις ἤρχιζε ν' ἀνα-
παύηται ἐκ τῶν σπασμῶν, εἰς οὓς
εἶχον κρατήσῃ αὐτὸν κατὰ τὴν ἡ-
μέραν αἱ καυστικαὶ τοῦ ἡλίου ακτῖ-
νες, ἐν ᾧ ὁ ἄνεμος, πιστὸς σύντροφος
τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ Ὀκτω-
βρίου, ἐσύριζε κινῶν μετὰ σφοδρότη-
τος τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων καὶ θά-
μνων. Πάντα ἀνεπαύοντο, μόνος ὁ ἄ-
γχιος βῦας ἐφαίνετο ὡσεὶ ἀγγέλλων
διὰ τοῦ πενήθιμου ἄσματος του τὴν
θύελλαν, ὅτε δύο ἄνδρες ἔφιπποι, κε-
καλυμμένοι μὲ πλατεῖς μανδύας, ἐξῆλ-
θον τοῦ δάσους, ἐν τῷ ὁποίῳ εἶχον
χάσει τὰ ἔγνη τοῦ δρόμου.

Ὁ πρεσβύτερος αὐτῶν ἐβάδιζεν ἐν
σιγῇ· ἦτο ἐν στολῇ, ξίφος δ' ἐκρέματο
εἰς τὸ πλευρὸν του. Τὸ ὄχρον καὶ
αὐστηρὸν πρόσωπόν του, σκιαζόμενον
ὑπὸ μεγάλων ἰούλων καὶ πυκνοῦ μύ-
στακος, ἔφερε τὴν σφραγίδα τῶν πόν-
των καὶ μόχθων. Ὁ ἕτερος, νέος καὶ
θαλερός, εἶχε τὸ ἄφροντι ἐκεῖνο ἦθος
τὸ τόσο φυσικὸν εἰς τὴν εἰκοσιδιετῇ
ἡλικίαν. Ἐναλλάξ, ἐσύριζε καὶ διὰ
θωπευτικῶν λόγων ἀνεζωπύρου τὸν
δρόμον του· τὰ ζωπρὰ καὶ ἔξυπνα χα-
ρακτηριστικά του ἐσχημάτιζον προδη-
λοτάτην ἀντίθεσιν πρὸς τὸ σκυθρωπὸν
τοῦ συντρόφου του, ὅστις ἐφαίνετο
πολλάκις πιὸν ἐκ τοῦ ποτηρίου τῆς
συμφορᾶς.

— Οὐδεμία ψυχὴ ζῶσα! ἀνέκραζεν
ὁ πρεσβύτερος μὲ φωνὴν τραχεῖαν· θ'
ἀναγκασθῶμεν νὰ πλαγιασῶμεν μὲ
σκέπασμα τὸν οὐρανόν.

— Ἀδιάφορον ὅσον ἀφορᾶ ἡμᾶς, ἀ-
πεκρίθη ὁ Ζδίσλας, διήλθομεν πλέον ἢ
ἅπαξ τὴν νύκτα οὕτως· ἀλλὰ τὰ ζῶα
μας δὲν ἔφαγον τίποτε σχεδὸν ἀπὸ τὸ
πρῶτ καὶ σύρουσι μετὰ δυσκολίας τοὺς
πόδας των.

— Ὡ! ὦ! διέκοψεν ὁ ταγματάρχης,
ποῦ θέλεις λοιπὸν νὰ ὑπάγωμεν; Ἐ-
χάσαμεν λοιπὸν τὸν δρόμον ἐν τῇ σκο-
τίᾳ, καὶ δὲν βλέπομεν οὐδὲ μακρυνὸν
φῶς, ὅπερ νὰ μᾶς διδῇ ἐλπίδα ὅτι
ἀνθρώπινον ἂν κατοικεῖ τὴν χώραν
ταύτην. Ὡ! οἱ κύριοι πύργων εἶνε
σπάνιον εἰς τὰ περίχωρα ταῦτα.—

Με ταύτας τὰς λέξεις ἀφίππευσεν, ἄφρησε τὸν ἵππον του νὰ ζητήσῃ τροφήν τινα ἐν τῷ κιορβιόσταντι ἤδη χόρτω, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν ρίζαν ἐνός δένδρου διὰ ν' ἀναπαύσῃ τὰ νεαρῶν μέλη του. Ὁ νέος ὑπολοχαγὸς ἔστρεψεν ἀνήσυχος πανταχόθεν, καὶ ἐφαίνετο ἀνεπίητων μὲ τοὺς ὀφθαλμούς του κατακλιπτότερον καταφύγιον διὰ τὴν νύκτα. Οἱ δύο οὗτοι στρατιωτικοὶ ἦσαν Πολωνοί, προγεγραμμένοι μετὰ τὰ συμβάντα τοῦ 1831, ἐπήγαινον δὲ ζητοῦντες ἄσυλον μεταξύ τῶν ξένων ἔθνων—Κατὰ τὴν βραχεῖαν ταύτην ἀνάπαυσιν, φῶς ἔλαμψεν εἰς μακρὰν. καὶ ὁ Ζδίσλας ἀνεφώνησεν εὐφροσύνῃς:—Ἰδέτε, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ οὐρανὸς ἐργεταί εἰς βοήθειάν μας. Ἰδέτε, ἀργηγέ, ἐκεῖνο τὸ φῶς φωτίζει ἀναμφιβόλως τὸ μεγαλοπρεπὲς γεῦμα πλουσίου τινὸς μεγιστάνος. Ἄς σπεύσωμεν νὰ φθάσωμεν πρὶν κατακλιθῆ, θὰ εὐρωμέν ἐκεῖ καλὸν κατάλυμα, ὅπερ θὰ συμμερισθῶσι καὶ οἱ ἵπποι μας.

—Ἀρκεῖ νὰ μὴ εὐρεθῶμεν ἡπατημένοι, προσέθηκε ὁ ταγματάρχης. Ἴππευσε βραδέως καὶ ἠκολούθησε τὸν σύντροφόν του, ὅστις ἐπήγαινε κατ' εὐθείαν διὰ τῶν ἀγρῶν πρὸς τὸ τέρμα τῶν ἐλπίδων του, ὑποτονθορίζων φαιδρῶς τὸ Μαζουρέκ: *Gesz ze Polska nie zginista* (ἢ Πολωνία δὲν ἐχάθη ἀκόμη).

Ἐπανεῦρον μετ' ὀλίγον ἔν εἶχον χάσει δρόμον ἐν τῷ δάσει. Ἀγρότης ἐπιστρέφων οἶκᾶδε τοὺς ἐπληροφόρησεν ὅτι τὸ χωρίον ἐξ οὗ ἤρχετο τὸ φῶς ὠνομάζετο *B * * **, ὅτι ἐκεῖτο ἐπὶ τοῦ δρόμου τῆς Βρομβέργης καὶ ἀνῆκε τῷ βαρῶνι τοῦ Γ....

—Ἐλοιπόν! τί λέγετε, ταγματάρχα; ἀνεφώνησεν ὁ νέος ἀξιωματικός.

—Μὴ θέλεις νὰ πιάσῃς τὸ κυνῆγι πρὶν σύρῃς τὰ δίκτυα, εἶπεν ὁ προσβύτερος. Βλέπεις ἐκ τοῦ ξενικοῦ ὀνόματός σου ὅτι δύναται νὰ ἦνε ἐχθρὸς τῶν Πολωνῶν. Ἴσως εἶνε Πολωνὸς ἐγγερμανισθεὶς.

—Ἀλλὰ τρώγει τὸν ἄστον μας, διέκοψεν ὁ Ζδίσλας· πρέπει νὰ ἦνε εὐγνώμων εἰς τὸ ἔθνος, ὅπερ τὸν τρέφει.

Εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ χωρίου, ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ προέβη τοῦ ἄλλου. Διὰ τῆς φαντασίας του ἐπλαττεν ἡδη ὠραιότατην εἰκόνα ὑποδογῆς.—Ἐβλέπε τὸν κύριον τοῦ πύργου συγκεκινημένον μέχρι δακρύων, προσφέροντα αὐτοῖς τὴν φιλοξενίαν, προσκαλοῦντα αὐτοὺς νὰ συμμεθέξωσι τοῦ δείπνου του, ἐστίνωντα μὲ τὸν καλλίτερον οἶνον τῆς οἰνοθήκης του, καὶ διατάττοντα ν' ἀνοιχθῆ ὁ σταυλὸς του διὰ τοὺς ἵππους των· τὴν δὲ ξανθὴν καὶ γλαυκώπιδα κόρην τοῦ βαρῶνος ποιοῦσαν μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς τὰς φιλοσοφνήσεις τοῦ πύργου.—Ὁ Ζδίσλας ἐτακτοποίησεν ἐν τῇ κεφαλῇ του,

ἦν θὰ ἔλαμπε κατὰ τὴν ἀναχώρησιν διήγησιν εἰς τοὺς ξενίσοντας αὐτοὺς, καὶ ἐφανατάζετο τὸν ἐνθουσιαστικὸν τῆς νέας κυρίας τοῦ πύργου καὶ τὴν συγκινητικὴν εὐλογίαν, ἦν θὰ ταῖς ἐδίδεν ὁ πατήρ αὐτῆς τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν στιγμήν τῶν ἀποχαιρετισμῶν. Ταῦτα ὀνειροπολὼν εὐρέθη αἴφνης πρὸ τῆς οἰκίας, ἧς ἡ θεὰ, ὡς καὶ πολυαριθμῶν ἀχυρώνων καὶ πολλῶν σιτοβολώνων, ἤγγελλε τὸ ὄλιον τοῦ ἰδιοκτήτου.—Ὁ ταγματάρχης, ὅστις ἐπήγαινε βραδέως, δὲν τὸν εἶχε φθάσει ἀκόμη, ὅτε ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἐπέστρεψε πρὸς αὐτόν. Ἐστάθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων, καὶ τὰ βλέμματά των συνεννοήθησαν, καὶ τοὶ μὴ εἰπόντων λέξιν.

—Τὸ προαισθητῆμά σας ἐγένετο σωσθῶν, εἶπε λυπηρᾶ τῇ φωνῇ ὁ νέος ἵππεύς· ὁ μεγιστάν εἶνε πολωνός, εἶνε πλούσιος, καὶ ἔχει κτίρια ἵνα θέσῃ ὀλόκληρον σύνταγμα, ἀλλ' εἶνε χαλυβδίνη καρδιά. Οἱ Πρώσοι τὸν ἐξεγερμάνισαν, δὲν εἶνε πλέον ἐκ τῶν ἡμετέρων. Μοὶ ἀπεποιήθη τὴν φιλοξενίαν, λέγων μοι ὅτι δὲν εἶχε θέσιν οὔτε δι' ἡμᾶς, οὔτε διὰ τοὺς ἵππους μας, καὶ μοὶ συνεβούλευσε νὰ ὑπάγω δύο λεύγας ἐνευθεν, ἵππου θὰ εὐρωμεν καλὸν πανδογεῖον.—Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἡ βροντῆ, πρόδρομος τῆς θυέλλης, ἤρχισε νὰ βροντᾷ μακρὰν.

—Ἡ πανώλης νὰ πάρῃ τὸν βαρῶνα! ἀνέκραξε μετὰ μανίας ὁ προσβύτερος, ἡ κοῦκλα τρέφει τὸν στόμαχόν του μὲ φαγητὰ καὶ οἶνους ἐκλεκτούς, σαρκεῖ σαρκεῖ χρυσοῦ δι' ὧν πληροῦσι προἰόντων οἱ καλοὶ χωρικοὶ τὰς ἀποθήκας του, καὶ ἐν τούτοις ἀποθεῖ μετ' ἀδιαφορίας ἀπὸ τῆς θύρας του τὸν πτωχὸν καὶ τὸν δυστυχῆ.

Λέγων τὰς λέξεις ταύτας, ἤρχισε ν' ἀναθεματίζει ὅλην τὴν φυλὴν τῶν υπερφιλιωτῶν, ἐν ᾧ ὁ νεώτερος ἔκρουεν εἰς τὴν πύλιν καλύβης, ἵνα ζητήσῃ τὴν φιλοξενίαν, διότι ἤρχιζε νὰ βρέγῃ καὶ οἱ ἵπποι δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ βαδίσωσιν.

Γέροντις ἦλθεν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς πύλης, καὶ βλέπων ὅτι ἦσαν ἐξόριστοι Πολωνοί.—Ἐλθετε, ἔλθετε, ἀνεφώνησε, ἀν καὶ ὁ κ. Βικὼν μᾶς ἀπηγόρευσε νὰ δεχώμεθα τοὺς κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τάξεσθαι δεύοντας Πολωνούς, σὰς προσκαλῶ ἐγκαρδίως νὰ διέλθητε τὴν νύκτα παρ' ἐμοί· ἀλλὰ συγχωρήσατε πτωχὸν χωρικόν, ἐν μόνον ἔχω δωμάτιον, ὅπου θὰ ὑποχρεωθῆτε, κύριοι, νὰ κατακλιθῆτε ἐπὶ τῆς ψάθης ὡς οἱ ἐμοί. Θὰ θέσω τοὺς ἵππους σας ἐν τῷ ἀχυρῶνι καὶ θὰ ἔχητε γεώμηλα ψημμένα καὶ γάλα διὰ δειπνόν, ἔστω καὶ νὰ ἐπλήρωνα πρόστιμον, διότι παρέβην τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου μας.

—Ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τοιαύ-

τὴν ἀνοσιότητα, ἀνέκραξεν ὁ Ζδίσλας. —Ἔσο ὁ ξενίζων μας ταύτην τὴν νύκτα, προσέθηκε ὁ σύντροφός του, καὶ θὰ πληρώσωμεν εὐχαρίστως πᾶν ὅ,τι θελήσῃς νὰ μᾶς δώσῃς.

—Ἄς μὴ οὐκίωμεν περὶ τούτου, ὑπέλαθεν ὁ γέρον· δόξα τῷ Θεῷ, ἔχω οἶκταν καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ σεῖς εἰσθε τώρα πτωχοὶ ἐξόριστοι. Ἄν καὶ ὁ Πρώσος ἐκυρίευσεν ἡμᾶς, εἶμαι Πολωνός τῇ καρδίᾳ, καὶ θὰ συμμερισθῶ ὅλον τὸ ἔχειν μου μὲ καλοὺς συμπατριώτας μου.

Καὶ τῷ ὄντι εὗρον ἐν τῇ ταπεινῇ ἐκείνῃ καλύβῃ φιλοξενότατην ὑποδοχὴν· καὶ ὅτε ἤρχαντο νὰ δειπνώσι παρὰ τῇ ἐστία μετὰ τῶν τέκνων καὶ τῶν ἐγγόνων τοῦ γέροντος ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἤρχετο τῆς διηγήσεως, ἦν εἶχε προετομᾶσει στιγμὰς τινὰς πρότερον διὰ τὸν μεγιστάν. Μετ' ὀλίγον ὁ καλὸς ξενίζων ἀφινόμενος εἰς τὴν εὐθυμὸν διάθεσίν του, ἐπανεφέρην εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας γλυκεῖαν φαιδρότητα· αἱ λύπαι διεκόπησαν, καὶ ὁ νέος ἵππεύς ἔψαλλε τὰ ἐθνικὰ ἄσματα, ἄπερ τόσον ἠγάπα, καὶ ὦν τὸ θέλητρον κατώρθωσε μάλιστα νὰ φαιδρῆ κατὰ διαλείμματα καὶ τὸ πρόσσωπον τοῦ ταγματάρχου, ὅστις μ' ὅλα ταῦτα διέμενε σιωπηλὸς καὶ σύννοος.

(Μετάρρασις) ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΛΕΙΝΙΟΥ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Υψηλότης.—Κατὰ πρῶτον ὁ τίτλος ὑψηλότητος ἐδίδοτο εἰς τοὺς ἐπισκόπους· τὸν δέκατον τρίτον, δέκατον τέταρτον καὶ δέκατον ἕμπτον αἰῶνα, ἦτο τίτλος κοινὸς τῶν βασιλέων. Μόνον ἀπὸ Φραγκίσκου τοῦ Α'. οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας ἀφῆκαν αὐτόν, ὅπως λάβωσι τὸν τῆς μεγαλειότητος, ἀνήκοντα πρότερον εἰς μόνον τὸν αὐτοκράτορα. Τὸ 1576 ὁ δήμαρχος καὶ αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ τῆς Ῥοσέλλης προσεφώνησαν διὰ τοῦ τίτλου ὑψηλότητος τὸν πρίγκηπα Κονδῆ, ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν αὐτήν. Ἄπεινε μὲν ὡσαύτως τὸ 1583 εἰς τὸν δούκα Ἄνζου, κληθέντα κυβερνήτην παρὰ τῶν πολιτειῶν τῆς Φλάνδρας. Ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸν δέκατον ἑβδομὸν αἰῶνα ἡ ἐθιμοταξία τῆς αὐτῆς ἀπένευμεν ὀριστικῶς τὸν τίτλον ὑψηλότητος εἰς τοὺς ἐξ αἵματος πρίγκηπας. Ἡ χρονολογία 1628 ἀποδίδεται παρὰ τινῶν συγγραφέων εἰς τὸ γεγονός αὐτό· δύναται ὅμως ν' ἀναβιβασθῆ εἰς ἐποχὴν ἀρχαιοτέραν. Τὸ 1630 ὁ Γάστων τῆς Ἀρνλίκης, ἀδελφὸς τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ', προσέθετο τὸ ἐπιθετικὸν γαληνοτάτης εἰς τὸν τίτλον τῆς ὑψηλότητος. Τὸ 1631 ἠλλαξέ τοῦτο διὰ τῆς βασιλικῆς ὑψηλότητος καὶ τὸ 1632 ὁ πρίγκηψ Κονδῆ ἔλαβε τὸν τίτλον γαλη-

νοτάτης ύψηλότητος. Κατόπιν ἐλήφθη ἀρχή ἡ ἀποδίδεται ὁ τίτλος βασιλικῆς ύψηλότητος εἰς τοὺς καταγομένους κατ' εὐθείαν ἐκ βασιλικῆς αἵματος, καὶ ὁ τῆς γαληνοτάτης ύψηλότητος εἰς τοὺς πρίγκηπας τῶν πλαγίων βραχιόνων. Σήμερον ἀνεγνωρίσθη παρὰ τῶν δυνάμεων εἰς τὸν ἡγεμόνα τῆς Ῥωμουνίας μόνον ὁ τίτλος γαληνοτάτης ύψηλότητος d' altesse sérénissime, ὅχι δὲ βασιλικῆς ύψηλότητος d' altesse royal.

Κόρη δοκιμή.—Ἡ σκηὴ παρίσταται ἐν Λονδίῳ ἐν τῷ ἱστορικῷ Μουσεῖῳ τῆς κ. Τουσῶ. Ἄγγλος τις ὑποχὸς δεικὸς, θηρεύων σφοδρὰς συγκινήσεις, εἰσέρχεται εἰς τὴν λεγομένην Αἰθουσαν τῆς Φρίκης. Ἐν αὐτῇ ἵσταται πρὸς τοὺς ἄλλους μία λαιμητόμος μεθ' ὅλων αὐτῆς τῶν παρατηρημάτων, μηδ' αὐτῆς τῆς ἐπιπεμακμένης βραδείας μαχαίρας ἐξηρημένης. Ἡ λαιμητόμος αὕτη κατὰ τὸν κατάλογον τοῦ μουσείου εἶναι αὐτὴ ἐκείνη, ἥτις ἀπεκεφάλισε Λουδοβίκον τὸν δέκατον ἕκτον. Ὁ περίεργος Ἄγγλος πλησιάζει, ἀνέρχεται ἐπαλλήλως καὶ ἡσύχως τὰς βαθμίδας, ἵσταται ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος καὶ παρατηρεῖ λεπτομερῶς τὸ ἀπαίσιον μηχανήμα. Τέλος δὲ, μὴ βλέπων ἐν τῇ αἰθούσῃ μηδὲνα, ὠφλεῖται ἐκ τῆς ἀπομονώσεως ταύτης, καὶ θέτει τὸ μὲν σῶμα ἐπὶ τοῦ κληωνίου (pascule) τὴν δὲ κεφαλὴν ἐν τῇ τομῇ τοῦ λαιμοῦ, θέλων ἵνα ἴδῃ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ πλανωμένην ὑπὲρ τὴν κόφινον, ὅπου καταπίπτουσιν αἱ κεφαλαὶ τῶν καταδικῶν.

... Αἴφνης, ὦ φρίκη! κλονισθέντος τοῦ μηχανισμοῦ, ἐξέρχεται ἐλατήριόν τι, καὶ κράξ! Ἴδου ὁ ἔραστής τῶν σφοδρῶν συγκινήσεων συλλαμβάνεται καὶ συσφίγγεται περὶ τὸν τράχηλον οὕτως, ὥστε δὲν δύναται μήτε νῆ κινήθῃ μήτε νὰ ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως.

Μάτην πειράται νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν τράχηλον αὐτοῦ τοῦ συσφίγγοντος αὐτὸν φοβεροῦ κρίκου. Ἄλλως ἢ ἐλαχίστη προσπάθεια δύνάται νὰ ἐπενέγκῃ τὴν πτώσιν τῆς μαχαίρας, ἥτις αἰωρεῖται φοβερὰ καὶ ἐτοιμόδροπος ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

Μάτην πειράται νὰ κραυγάσῃ. Ἐπειδὴ ὁ τὸν τράχηλον συσφίγγων ἐφιάλτης πνίγει τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἐν τῷ λάρυγγι. Ἄλλως τε ἡ αἰθουσα εἶναι κενή, καὶ οὐδεὶς θόρυβος ἀγγέλλει αὐτῷ τὴν παρουσίαν ἀνθρώπου τινος ἢ φύλακος. Δὲν δύναται ἄρα νὰ πράξῃ ἄλλο τι ἢ νὰ ἀναμένῃ ἐκεῖ ἡσύχως συνιστῶν ἑαυτὸν εἰς τὸν ἀγαθὸν αὐτοῦ ἄγγελον. Ἀνέμενε λοιπὸν, ἐπὶ πόσα λεπτά; ἐπὶ πόσους αἰῶνας; Τίς οἶδε;

Ἄλλ' ἡ κατάστασις αὐτοῦ μετ' ὀλίγον δεινότερη ἐστὶ μάλλον. Τὸ ἦσυχος, ὅπερ κατέλαβεν ἤδη τὰ ἄκρα αὐτοῦ ἐπιφέρει μετ' ὀλίγον ἐπὶ τῆς βλεννο-

μεμβράνης τῶν τῆς ῥινὸς κοιλοτήτων γαργαλισμὸν, πρόδρομον τοῦ καταρροῦσμοῦ. Ἐὰν πταρμυσθῇ! τετέλεσται... ἢ μάχαιρα καταπίπτει...

Ἐὐτυχῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, εἰσελθὼν εἰς τὸν φυλάκων, ἀπήλλαξεν αὐτὸν τῆς δεινῆς ἐκείνης φύσεως.

Ζηλοτυπία.—Ἰνδὸς ἡγεμονόπαις, λατρεύων νεάνιδά τινα εὐγενῆ ἐκ τῶν Ἰμαλαίων ὄρεων, ἡγαγίσθη νὰ ἀναβάλῃ τὸν μετ' αὐτῆς γάμον ἐπὶ δέκα δόλοκληρα ἔτη, ἀναμένων τὸ τέλος πολέμου, καθ' ὃν ἔσωσε τὴν πατρίδα τοῦ διὰ μεγάλων ἀνδραγαθημάτων, ἀπεινὰ ἔπραξεν ἀγόμενος ὑπὸ διπλοῦ ἔρωτος τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καὶ πρὸς τὴν μνηστήν.

Κατὰ τὴν νύκτα τῶν γάμων ὁ ἀτυχὴς ἡγεμονόπαις ἀποθνήσκει ἀπόπληκτος. Ἄφ' οὗ δὲ διέμεινε ἐπὶ ἐν ἔτος ἐν τῷ καθαρτήριῳ, ὅπου ὑπέστη μεγάλαν βασάνου, ἀνίσταται τέλος πρὸς τὴν πύλην τοῦ παραδείσου, ὅπου ἀναμένει αὐτὸν ἡ αἰωνία εὐδαιμονία.

— Δύναμαι νὰ ἐπιστρέψω τοῦλάχιστον μίαν ὥραν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως ἴδω ἐκείνην, ἣν ἡγάπων ὑπὲρ πάν ἄλλο ἐν τῷ βίῳ; κραυγάζει ὁ Ἰνδὸς πρίγκηψ πρὸς τὸν ἄγγελον φύλακα τοῦ παραδείσου.

— Ναι, δύνασαι, πιστέ. Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν τῆς μιᾶς ὥρας, ἣν ζητεῖς, ὅπως ἴδῃς τὴν μνηστήν σου, δὲν σοι ἐπιτρέπεται νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὸν παράδεισον· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ καθαρτήριον, ἐξ οὗ ἤδη ἐξῆλθες, καὶ ἐν ᾧ θὰ μένης βασανιζόμενος φοβερῶς ἐπὶ δέκα χιλιάδας ἔτων τὰς βασάνους, ἐξ ὧν συσπῶνται ἔτι τὰ μέλη σου.

— Ἐστὼ, ἀποκρίνεται ὁ Ἰνδὸς πρίγκηψ. Ἀδιάφορόν μοι εἶναι νὰ ὑποστῶ ἐπὶ δέκα χιλιάδας ἔτων τὰς φρικωδέστατας βασάνους. Ἀρκεῖ μόνον νὰ δυνήθω νὰ ἴδω ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ ἐναγκαλισθῶ τὴν μνηστήν μου.

— Γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου, λέγει ὁ ἄγγελος.

Καὶ ὁ Ἰνδὸς πρίγκηψ, οὐδόλως ἀμυβιβάλλων, καταβαίνει ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ζητεῖ ἔρωτομανῶς ἐν τοῖς βαθυσκοιαις ἄλσεσι τοῦ Κασμιρ τὸν περιληγμένον τόπον, ὅπου ἡσπάζετο καθ' ἑκάστην ἑσπέραν τὴν μνηστήν του, πρὶν ἀποθάνῃ.

Ἡ νεανίς ἦτο ἐκεῖ. Ἄλλὰ φεῦ! περιπελεγμένη εἰς τὰς ἀγκάλας ἄλλου ἔραστοῦ, πρὸν δὲ ὤμωνε διὰ τῆς μελωδικῆς αὐτῆς φωνῆς αἰωνίαν πίστιν καὶ ἀγάπην!.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὸ καθαρτήριον. Ἄλλ' ἐκεῖ ὁ αὐτὸς ἄγγελος ἵστατο ἀναμένων αὐτόν.

— Ἀνάβηθι κατ' εὐθείαν εἰς τὸν παράδεισον, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ ἄγγελος. Ἐπειδὴ ὅ,τι εἶδες πρὸ ὀλίγου εἶναι φρικωδέστερον διὰ σὲ τῶν δέκα

χιλιάδων ἔτων βασάνων, φλογῶν καὶ στρεβλώσεων τῆς κολάσεως.

Ὁ μητροκτόνος πρὸ τῆς λαιμητόμου.—Τῇ 16 Αὐγούστου παρέστη ἐν Βορδιγάλλοις ἔμπροσθεν τῆς λαιμητόμου ὁ λεγόμενος Φραδὼν, κηπουρὸς ἐκ τῆς κόμης Καπντοῦ, καὶ ἤκουσε γυμνόπους καὶ τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένος διὰ μελαινης σκέπης τὴν ἀψύφασιν τοῦ κακουργιοδικεῖου, καταδικάζουσαν αὐτοῦ θάνατον φονεύσαντος ἑκουσίως καὶ ἐκ προμελέτης τὴν σύζυγον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ.

Πρὸς ἀκριβῆ γνώσιν τῶν καθ' ἕκαστα τοῦ διπλοῦ τούτου κακουργήματος, ἀρκεῖ ἵν' ἀναγνῶ τις τοὺς πικρούς λόγους, οὓς ἡ ἀτυχὴς μήτηρ, ἀπλῆ χωρική, ἥς ἡ εὐγλωττία εἶναι φυσικὴ, ἀπέτεινε πρὸς τὸν ἄθλιον, ὃν οἱ ἄνακται ἤγαγον εὐθύς μετὰ τὸ κακούργημα ἐνώπιον αὐτῆς, κειμένης πεπληγμένης ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐφ' ἧς ἐγένετο πρὸ τριάκοντα ἔτων τὸ θηρίον τούτου.

«Ἴδου λοιπὸν σὺ φονεὺς τῆς γυναικὸς καὶ τῆς μητρός σου. Θεώρησον τὸ ἔργον σου!»

«Ἡ μὲν γυνή σου ἀπέθανεν, ἡ δὲ μήτηρ σου κεῖται ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐφ' ἧς ἐγεννήθης, καὶ ἐξ ἧς οὐδέποτε θὰ ἐγερθῇ. Τί διεννοεῖς νὰ κατορθώσῃς τοῦτο πράττων ἐν τῇ ἀθλίᾳ σου κεφαλῇ; Τί ἤθελες καὶ τί ἔπραξας, σὺ, ὅστις ἠδύνασο νὰ ἦσαι εὐτυχέστατος; Ἡ γυνή σου ἦτο καλὴ, ἐνάρετος καὶ φιλόπονος. Ἀθλία Ἰουστίνη! Τὴν ἐφόνευσες λοιπὸν, κακούργε!»

«Καὶ ἡ ἀθλία σου μήτηρ! Δὲν πταίεις σὺ, ἐάν μὴ ἀπέθανεν εἰσέτι. Καὶ ὅμως ποία μήτηρ ἐγένετο φιλοστοργυτέρα ἐμοῦ; Μὴ δὲν ἔπραξα τὰ πάντα ὑπὲρ σοῦ, τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ μου;»

«Ὅτε ἐπανῆλθες τὸ πρῶτον ἐκ τῆς φυλακῆς, ἤλπιζον ὅτι διωρθώθης σοὶ ἥνοιξα τὰς ἀγκάλας μου· σὺ δὲ με ἀπέβαλες, ἀποκαλῶν με «κακούργον.» Ἡ γυνή σου καὶ ἐγὼ ἀπεχόμεθα τῶν πάντων ὅπως σε καταστήσωμεν εὐτυχέστερον. Εἶπες ὅτι ἡ ταλαίπωρος γυνή δὲν ἤθελε νὰ συγκοιμᾶται μετὰ σοῦ· ἀλλ' ὅμως οὐδέποτε αὕτη σοὶ ἠπειθήσεν. Ἀλλὰ σὺ ἔχαιρες βλέπων αὐτὴν βασανιζομένην, καὶ ἐξέβαλλες αὐτὴν συνεχῶς τῆς κλίνης!»

«Ἄ! ποσάκις ἐξεφόβησας ἡμᾶς! Ποσάκις ἠπειλήσας νὰ μᾶς φονεύσῃς! Τὸ κακὸν σου πρόσωπον ἐνεποίησεν ἡμῖν πάντοτε τρόμον. Ἡθελες νὰ κατασχῆς κύριος τῶν πάντων πρὸ τοῦ θανάτου ἡμῶν. Ἄλλ' ἄθλιε, πρὸς τί ἐπεθύμεις ν' ἀπολαύσῃς προῶτως τῶν μικρῶν ἡμῶν ὑπαρχόντων; Μὴ δὲν ἐπειράθημεν νὰ σὲ ἀφῆσωμεν αὐτεξούσιον ἐπὶ τινὰ χρόνον; Ἀλλὰ σὺ ἐδανείζεσο πανταχόθεν, δὲν εἰργάζεσο τὴν γῆν, καὶ

διετέλεις πάντοτε μεθυσκόμενος».

«Τί δὲν ἔπραξας ὅπως μὲ λυπήσης» γνωρίζω ὅτι ὑπερηγάπων τὸν μικρὸν σου υἱὸν μοι ἀφείλες αὐτόν. Λέγεις ὅτι ἀγαπᾷς αὐτόν. Ἴδὲ, ἰδὲ αὐτὸν κλαίοντα τὴν μητέρα, ἣν ὑπερηγάπα καὶ ἦτις ἦτο μόνη αὐτῷ παρηγορία. Αὐτὸς ἠσπάσθη αὐτὴν τοῦλάχιστον δολοφονηθεῖσαν ὑπὸ σοῦ!»

«Δύστηνος γυνή! Ἀπεστρεφίτο τῶν πάντων, ὅπως οἰκονομήσῃ τὰ χρήματα δι' ὧν σοι ἠγόρασε ἐν τυφέκιον. Ἵπερ-ρεσπεθίμεις, ἔλεγες, νὰ ἔχῃς ἐν ὄπλον. Καὶ ἐφόνευσας αὐτὴν ἀσυνείδητε, διὰ τοῦ τυφεκίου, τὸ ὁποῖον ἐκείνη σοι ἔδωκεν!»

«Ἄλλ' εἰπέ! Μὴ δὲν λέγω τὴν ἀλήθειαν;»

«Ἐὰν ἡ ταλαίπωρος γυνή, ἦτις κείται ἤδη νεκρά εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν, ἠδύνατο νὰ ἐγερθῆ, θά σοι ὠμίλει ὡς ἐγὼ τώρα!»

«Εἶσαι ὁ χειρίστος τῶν ἀνθρωποκτόνων καὶ ὁ ὠμότατος τῶν κακούργων. Διότι εὐκόλως ἠδυνάμεθα νὰ φυλαχθῶμεν πάντα κακούργον ἐνεδρεύοντα ἡμᾶς καθ' ὁδόν, φεύγουσαι πρὸς τὴν θεάν αὐτοῦ».

Σὲ ἀποκηρύττω. Ἐξέλθε. Δύνασαι νὰ εἶπῃς «χαῖρε» εἰς τὴν πατρίδα σου, ἣν ἠτίμασας καὶ ἣν οὐδέποτε θὰ ἐπανίδῃς. Εἶσαι τέκνον τοῦ Σατανᾶ καὶ θὰ τιμωρηθῆς ὡς κακούργος.»

«Ἡ λαιμητόμος σε περιμένει!...»

Ὁ Ἰωάννης Φραδὼν ἦτο τὸ φόβητρον τῆς χώρας. Πάντες ἐφοβοῦντο τὴν ὑποκρισίαν αὐτοῦ καὶ ὠμότητα.

Ἦδη, δεκαεξέτων ὧν τὸ θηρίον τούτο ἠπειλήσε νὰ πυροβολήσῃ τὴν μητέρα αὐτοῦ τὴν βολὴν, ἣν ἐπυροβόλησε μετὰ δεκαπέντε ἔτη. Δι' ὅλου τοῦ βίου κατείχετο ὑπὸ μιᾶς καὶ μόνης

ιδέας τῆς ἐκτελέσεως τοῦ κακούργηματος, ὅπερ ἤγαγεν αὐτὸν ἀθλίως εἰς τὴν λαιμητόμον.

Τῆ 9ῃ μαρτίου τοῦ 1875 ἔτους ὁ ἀπάνθρωπος οὗτος σύζυγος καὶ υἱὸς ἐξετέλεσε τέλος τὸ δεινὸν βούλευμα. Ἐν ᾧ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἦτο ἐν τῷ ἀγρῷ ἐργαζομένη μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς μάμμης, ἐπυροβόλησεν αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον μίαν βολὴν δικρότου πιστολίου, διὰ δὲ δευτέρας κατέβαλεν ἡμιθανῆ τὴν μητέρα, πληγωθεῖσαν κατὰ τὸ στῆθος, καὶ ἀποβίωσασαν μετὰ τρεῖς ἡμέρας. Ἔργον τοῦ θηρίου ἦτο ἡ τιμωρία τοιοῦτου τέρατος.

Ἀμερικανικὴ δημοσιογραφία. — Κατὰ τὸν τελευταῖον ἐμφύλιον ἀμερικανικὸν πόλεμον ἡ ἀμερικανικὴ ἐφημερίς ὁ *Κήρυξ* τῆς *Νέας Ὠρκης* διωργάνισεν εὐθὺς γραφεῖον πληροφοριῶν, οὗτινος ἡ κατάστασις ἀπήτησε τὴν δαπάνην καὶ δύο ἡμίσεως ἑκατομμυρίων φράγκων. Τὸ γραφεῖον τούτο ὄφειλε νὰ καταγίνηται μόνον περὶ πάντα τῶν ἀφρωδῶν τὸν πόλεμον.

Ἐργάσθη δὲ τοιοιουτρόπως, ὥστε κατώρθωσε νὰ πληροφορηθῆται περὶ πάντος ταχύτερον καὶ ἀσφαλέστερον καὶ αὐτοῦ τοῦ ὑπουργείου, εἰς δὲ πολλάκις μετεβίβασεν εἰδήσεις, ἅς ἡ κυβερνήσις θὰ ἠγνόει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Οὕτω λ. χ. μετὰ τὴν μάχην τοῦ Βούλλις-Ρούν, ἦτις, ὡς γνωστὸν δὲν ἀπέβη ὑπὲρ τῶν βορείων, ἡ κυβερνήσις, μὴ τολμῶσα νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἥτταν τοῦ στρατοῦ αὐτῆς, διέδιδεν εἰς τὸ κοινὸν εἰδήσεις συγκεχυμένας καὶ ἀορίστους, ὅτε ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐφημερίς ἐδημοσίευσεν ἀπροόπτως καὶ ἀκοιθῶς τὰ ἀποτελέσματα τῆς μάχης, δίδουσα ταῦτοχρόνως τὰ ὀνόματα τῶν πληγωμένων καὶ τεθνεώτων.

Τὸ πρᾶγμα ἐφάνη οὕτω παράδοξον ὥστε πολλοὶ κατηγόρησαν τοῦ διευθυντοῦ Γόρδωνος Βρουνὲν προδοσίαν.

Τὸ ὑπουργεῖον καταταράχθη, ἐπεχείρησεν ἐρεῦνας, καὶ ὅτε ὁ ἐφημεριδογράφος ἀπέδειξε τίνι τρόπῳ ἐπληροφορεῖτο τὰ συμβαίνοντα, καὶ ἤλεγγε τὴν ἀλήθειαν τῶν εἰδήσεων, ἐνὶ λόγῳ ἐξέθηκε τὸν ὀργανισμόν τοῦ γραφείου του, ὁ ὑπουργὸς τοῦ πολέμου οὐ μόνον δὲν ἐτιμώρησεν, ἀλλὰ καὶ ἐπήνεσεν αὐτὸν δημοσίᾳ ὅτι κατώρθωσε νὰ δημιουργήσῃ σύστημα ἐντελέστερον καὶ ταχύτερον πληροφοριῶν τοῦ ἐν χρήσει παρὰ τῆ κυβερνήσεως. Τοῦτο καὶ μόνον ἐδιπλασίασε τὸν ἤδη μέγιστον ἀριθμὸν τῶν συνδρομητῶν τοῦ *Κήρυκος* τῆς *Νέας Ὠρκης*.

Τίς δὲ δὲν ἐθυμῆται τὸ περιεργον ἀνέκδοτον τοῦ ἀνταποκριτοῦ ἐκείνου τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος, ὅστις παρουσιάσθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ τηλεγράφου ἐν Βερολίνῳ τῆ ἐπαύριον τῆς περὶ τὴν Σαδόβαν μάχης, ὅπως μεταβιβάσῃ εἰς τὴν ἐφημερίδα του εἰς *Νέαν Ὠρκην* τὸν λόγον τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας ἐν τῷ *Ράϊχσταδ*.

— Εἰς *Νέαν Ὠρκην*; Ὁλόκληρον τὸν λόγον τοῦ βασιλέως; ἀνακράζει ὁ Γερμανὸς ὑπάλληλος τοῦ τηλεγράφου τοῦ Βερολίνου. Ἠξεύρετε τί ζητεῖτε; Ἠξεύρετε πόσα πρέπει νὰ πληρώσητε δι' ἕνα τοιοῦτον τηλεγράφων; — Ἀδιάρρονον, ἀποκρίνεται ὁ ἀμερικανὸς ἀνταποκριτὴς τοῦ *Κήρυκος*. Τηλεγράφησεν ὅ,τι σοὶ λέγω.

Καὶ ταῦτα λέγων κατέθηκεν ἐπὶ τοῦ τηλεγράφου τὸ ποσὸν 30000 φρ. Ὁ τηλεγράφος ἀπήτησε τὴν δαπάνην 36000 φράγκων! Ποσὸν μηδαμινόν, ὡς βλέπετε.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφου Ἰωσήφ Μερῦ

Τιμᾶται δρ. 50

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΣ ἐτησίαν ἢ τοῦλάχιστον ἑξαμηνιαίαν

συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὄραϊον τοῦτο μυθιστόρημα διδεται

ΔΩΡΕΑΝ